

صحیفة الحسین علیہ السلام

[191] اُی آنکہ در حال بیماری اُو را خواندم و مرا شفا داد، و بدون لباس بودم مرا پوشاند، و گرسنه بودم مرا سیر کرد، و تشنه بودم سیرابم نمود، در حالیکہ خوار بودم عزیزم گرداند، و نادان بودم مرا شناساند، و تنہا بودم زیادم گردانید، و غریب بودم مرا باز گرداند، و نادار بودم بی نیازم کرد، از اُو یاری خواستم یاریم نمود، و بی نیاز بودم از من سلب نکرد، سکوت کردم خود بدون سؤال عطا فرمود. پس سپاس و شکر سزاوار توست، اُی آنکہ لغزشم را نادیدہ گرفت، و غمزدگیم را بر طرف کرد، و دعوتم را پاسخ داد، و عیبم را پوشاند، و گناہانم را بخشید، و حاجتم را عنایت کرد، و بر دشمنم پیروزم گرداند، و اگر نعمتہایت و منتہا و بخشندگیہای ارزشمندت را بشمارم توان شمارش آنہا را ندارم. مولایم ! توئی آنکہ منت نہادی، توئی آنکہ نعمت دادی، توئی آنکہ نیکی کردی، توئی آنکہ زیبا نمودی، توئی آنکہ تفضل کردی، توئی آنکہ کامل کردی، توئی آنکہ روزی دادی، توئی آنکہ موفق نمودی، توئی آنکہ عطا کردی، توئی آنکہ بی نیاز نمودی، توئی آنکہ اندوختہ بخشیدی، توئی آنکہ در پناہ گرفتی، توئی آنکہ کفایت کردی، توئی آنکہ راہنمائی نمودی، توئی آنکہ بازداشتی. توئی آنکہ پردہ پوشی نمودی، توئی آنکہ آمرزیدی، توئی آنکہ نادیدہ گرفتی، توئی آنکہ تمکین دادی، توئی آنکہ عزت دادی،
